

der aldeles ikke Tale om. Det er jo sikkert, at hvor høist ønskelig end hele denne Stræben er efter at staffe de gamle og slittige, stræbsomme og hæderlige Arbeidere lidt Hjælp, naar de blive saa gamle, at de ikke længere kunne ernære sig, har den dog hidtil kun sat ganske smaa Frugter. Og jeg er overbevist om, at naar man siger, der ydes kun 100,000 Kr., ville dog mange derved vækkes for Sagen. Menner man derfor, at man skal have noget begrændset, kan man jo sige, at Bidraget ikke maa overstige 100,000 eller 200,000 — den Sum har Regjeringen før været villig til at yde til Alderdomsforsørgelse, og efter min Mening var Alderdomsforsørgelsesspørgsmaalet saa løst paa en helbig Maade. Nu ville maaste enkelte sige: Sa men 50 Kr., hvad er det, og det vil maaste færlig blive sagt fra den Side, der altid ville have Arbeiderne saa høit tilbeirs: det er jo at gjøre Nar af dem. Jeg vil dertil svare: Naar de faae 50 Kr., og de faa af denne Alderdomsforsørgelsestasse ogsaa faae 50 Kr., saa faar de altsaa 100 Kr. Siger man saa: Ja men 100 Kr. er heller ikke Noget at give, vi maa have meget mere, saa vil jeg dertil svare: vi have her med Sygekasseloven at gjøre; naar Sygekassainstitutionen gennemgaaende yder en saadan Hjælp, som jeg næsten høit regnet tør anfslaa til 200 Kr. om Aaret, saa er 100 Kr. en særdeles god Hjælp for den Gamle. Den Syge er i Reglen en yngre Mand, der har Familie og Børn at forsørge; han er under Sygdommen i Reglen hjælpeløs; er det Tyfus eller Skarlagensfeber eller lignende, han lider af, kan han ikke arbejde og kan altsaa slet ingen Ting tjene, og dog faaer han kun 200 Kr., men er det nok til ham, saa er 100 Kr. en særdeles god Hjælp for den Gamle. Man behøver derfor ikke at sige, at jeg ikke forstaar mig paa, hvad de Folk trænge til. — Thi det maa erindres, at den Gamle ikke er hjælpeløs, han lider ikke af en kronisk Sygdom, men han er kun svækket i sin Arbeidskraft, forøvrigt nok kan bestille Noget, og han adskiller sig fra den Yngre deri, at han i Reglen ikke har Børn at forsørge, men tværtimod har Andre, der kunne hjælpe ham, maaste Børn, i alt Fald Venner, Bekjendte eller Slægtninge, der nok ville styde lidt til. Under saadanne Forhold er en Hjælp paa 100 Kr. ikke daarlig, og naar dertil kommer, at Konen ogsaa kan faae 100 Kr. — for det kan hun efter dette Forslag — saa har saadant et gammelt Egtepar paa den Maade 200 Kr. om Aaret. Jeg spørger Enhver, der kjender lidt til Forholdene omkring paa Landet, om det ikke vil være en aldeles

mageløs Hjælp for et Par gamle fattige Folk, og om det ikke ogsaa vil være en stor Hjælp for Kommunerne og fri dem for mangfoldige Udgifter, Ulykke og Glendighed. Det er derfor, at jeg lægger det ærede Thing paa Sinde, at de Herrer i alt Fald kunne udtale Deres Sympathi for den Tanke, og jeg haaber ikke, at de Banfeligheder, som vilde fremkomme derved, ville være uovervindelige.

Formanden: Den ærede Taler sølte vist selv, at han var kommen temmelig langt ind paa et Emne, der egentlig ikke ligger for, nemlig Ordningen af Alderdomsforsørgelsesspørgsmaalet. Men Forbindelse mellem det og den foreliggende Sag er jo forøvrigt saa vensynlig og det, vi hørte, saa interessant, at jeg kun nævner det her for at bede om, at man under Sagens videre Forhandling ikke maa glemme, at vi først og fremmest bør bruge Tiden til det, som umiddelbart foreligger til Behandling.

Th. Nielsen: Af et Mindretal er der under Nr. 18 stillet et Vædringsforslag, som jeg paa Mindretallets Vegne skal tillade mig at begrunde. Den ærede Drdfører bemærkede, at Vædringsforslaget egentlig havde samme Grundlag som Vædringsforslaget under Nr. 17, men kun var videregaaende. Deri har han fuldstændig Ret. Flertallet erkjendte jo, at Udvalget var bleven enigt om at stille Nr. 17, og vi erkjende, at det er en Smødekommun mod den Tanke, som vi have tilladt os videre at udføre under Nr. 18. Forøvrigt foretømmer det mig, at den ærede Drdfører kun væsentlig indvendte derimod, at forsaavidt denne Vædring skulde blive vedtaget, vilde Sygekasserne ikke være i Stand til at opfylde deres Forpligtelser, nemlig at give den Hjælp, de Paagældende maatte trænge til, og som de maatte have for at holde sig fri for Fattigvæsenet. Det foretømmer mig, at man baade i Gaar og i Dag vel meget har slaaet paa, at Medlemmerne af Sygekasserne ere nær ved tillige at staa ved Fattigvæsenet. Jeg tror ikke, at det er Tilfældet med Flertallet af dem, der ere Medlemmer af Sygekasserne, at det just er Folk, der ville gaa over paa Fattigvæsenet. Jeg tror, at de, der gaa over paa Fattigvæsenet, i Reglen staa udenfor Sygekasserne. Dermed vil jeg ikke benegte, at jeg ganske kan slutte mig til, hvad den sidste ærede Taler udtalte med Hensyn til det Punkt, at naar en Sygdom er langvarig, kan det meget ofte blive Følgen, at den Syge kommer under Fattigvæsenet; men som Regel tror jeg nok, at det er de bedre stillede